

As 't doonkert

Zwier Kremer

“Too jong, gef iej de hoonder
vuurda 'j het nachthok sloet
nog 'n haandvol mais en rogge
en nemt de eier d'r oet.”

Het schemer'n al, 't was deep in 'n hearfst
en kerst stön vuur de duur
de nevels trökken stillan
'nen griezen dichten muur.

Hee luuster'n noar 't gescharrel
van de hoonder in het hok
't getik, gepik, gefladder en
gesteggel op 'n stok.

't Wör rustig binn'n en . . . boeten
wör 't steurig zoesloos stil
'n witgriez'n dekk'n van daampe
umslöt um, zwiegend kil.

Doar heur'n hee vanoet de wiede
'nun deep deemoedig'n toon
dán hoger dán wier leager
meer rustig in zien doon.

'n Midweeterhoorn brach stille
'nun roop van ver, dichtbij
um 't duuster te duurbrekk'n
zien eenvoold maak'n um bliej.

“As ik dat ooit zol könn'n
en zo ens bloaz'n moech,
roop ik vanoet het doonker
het duuster op de vloch.”

Zo stunne joar'n later
biej'n radmaker in 'n schuur
te luuster'n um te leer'n
hoo 't mos en hoo sekuur.

Het zagen, gutsen, liemen
het bloaz'n op 'n hoorn
hee har meer één les neudig
as was 't um angeboar'n.

As 't schemert en de nevels
teng 't leste van het joar
zo stillan kroept noar 't doonker
dan kléénkt 'ne roope kloar.

Zienen weans gung in vervulling
en hee brech de roope doar
woar leu nog stil könt luuster'n
roond kerst en 't oale joar.